

gift på kr. 1.400, såfremt de forskellige rettigheder er mellem de samme parter.

Det er således korrekt, at sondringen mellem samme rettighed og forskellige rettigheder i L 208 er blevet afløst af en sondring mellem samme rettighedstype og forskellige rettighedstyper i L 25. Det følger imidlertid af bemærkningerne til L 208, § 7, side 33 at det afgørende for afgiftens beregning er, hvor mange forskellige rubrikstyper, et dokument indføres i, og ikke hvor mange rettigheder, dokumentet indeholder. Det fremgår således, at hvis en anmeldelse indebærer, at samme dokument udløser tinglysning af flere forskellige rettigheder, skal der betales afgift for indføring i hver af rettighedstyperne adkomster, byrder eller panthæftelser, som den pågældende anmeldelse indebærer. Allerede efter L 208 var det derfor indføring i de enkelte **rubrikstyper** og ikke de konkrete **rettigheder**, der blev indført, der var afgørende for afgiftens størrelse. Samtidig med at sondringen mellem samme rettighedstype og forskellige rettighedstyper blev indsat i lovteksten i L 25, blev der indsat et krav om »samme parter«. Jeg henviser i denne forbindelse til svarene på spørgsmål 3 og 4 nedenfor.

Det er min opfattelse, at såfremt det var de enkelte rettigheder, der udløste afgiften, ville det efter L 208 medføre, at i en situation hvor en servitut, der indeholdt mange forskellige rettigheder, alle af samme type, skulle tinglyses, skulle der betales afgift for hver enkelt rettighed. Hvis en servitut indeholdt f. eks. en vejret, en anden brugsret og en vedligeholdelsespligt, ville det udløse en afgift på 3 x 1.400 kr. Som loven blev med L 25, hvor der er den konkrete rettighedstype, der er afgørende for afgiften, vil der i det forannævnte tilfælde alene skulle betales 1 x 1.400 kr., fordi de forskellige rettigheder er af samme type, forudsat at bestemmelsens øvrige betingelser er opfyldt. Det er derfor min opfattelse, at med L 25 er bestemmelsen i § 7 gjort bredere end den var efter L 208.

Spørgsmål 3 og 4:

Jeg forstår spørgsmålet sådan, at det er opfattelsen, at der efter L 208 § 7, stk. 2, alene eksisterer et krav om partsidentitet i det tilfælde, hvor der er tale om tinglysning af forskellige ret-

tigheder og ikke i det tilfælde, hvor der er tale om tinglysning af samme rettighed.

Det er korrekt, at bemærkningerne til § 7 i L 208, side 33 til § 7 alene opstiller et krav om partsidentitet i det tilfælde, hvor der sker tinglysning af flere forskellige retsforhold. Der siges intet om det tilfælde, hvor der sker tinglysning af samme retsforhold.

Jeg henleder imidlertid opmærksomheden på mit svar ovenfor til spørgsmål 2, hvoraf det fremgår, at det er indføring i den enkelte rubrikstype, der er afgørende for afgiftens beregning og ikke hvorvidt der er tale om samme rettighed eller forskellige rettigheder. Dertil kommer, at det på baggrund af en henvendelse fra Dommerforeningen blev besluttet at flytte kravet om partsidentitet fra bemærkningerne til selve lovteksten. Samtidig blev bestemmelsen for overskuelighedens skyld delt op i et stk. 2, som vedrører samme ejendom, og et stk. 3, som vedrører flere forskellige ejendomme. Med L 25 kom det således til at fremgå udtrykkeligt af loven, at betingelsen for, at der kun skal betales en afgift er, at der er identitet mellem parterne. Det fremgår af bemærkningerne til L 25 vedrørende § 2, at den oprindelige hensigt med § 7, stk. 2, i L 208 var at indføre en lempelse af § 7, stk. 1, for retsforhold **mellem samme parter**. Det var ikke hensigten at give mulighed for at omgå bestemmelsen om betaling af en afgift på 1.400 kr. ved at samle flere retsforhold i samme anmeldelse, f.eks. i det tilfælde, **hvor flere ejendomme ejes af forskellige ejere**. Om undtagelser hertil se min besvarelse af spørgsmål 8, 9 og 10 nedenfor. Dette skal som nævnt sammenholdes med, at det efter såvel L 208 som efter L 25 er indføring i den enkelte rubrikstype, der er afgørende for afgiftens beregning.

Spørgsmål 5

Jeg har på spørgsmålet svaret, at registreringsafgiften ikke skønnes at ville påvirke registreringsadfærden.

Jeg kan godt forstå, at Hans Willumsen oplever, at han står overfor et urimeligt afgiftskrav. Imidlertid skal et afgiftskrav virke effektivt og retfærdigt i forhold til de mange måder, som mennesker indretter sig på, og jeg mener fortsat, at der er taget de nødvendige hensyn i forbindelse med ejerlejlighedsforeninger.